

Kaktusen som skrek

Tidningen Arbetet 1992

Häromveckan hände något alldeles speciellt. Det var kväll och jag hade släppt ut katterna för natten. Utom den milda och mycket värdiga honkatten Kaxi.

När jag kommer i i sovrummet hör jag ett knastrande, knäppande ljud som jag inte kan identifiera, inte heller ignorera. Ljudet är envist och pockar på uppmärksamhet.

Min första tanke är att det är Kaxi och mina ögon letar på hennes platser. På sängen och bland blommorna på fönsterbänken och blombänken. Jag letar efter henne trots att jag vet att hon rör sig som en katt, ljudlöst. Inte som hankatten som låter som en hjord elefanter.

Ingen katt, men ljudet upphör inte. Det är mycket intensivt.

Så ser jag vad jag hör!

På blombänken har en kaktus trillat omkull, en del av bladen vilar mot det heta el-elementet. Blixtnabbt kastar jag mig på knä och lyfter varsamt upp krukans på sitt fat. Blomman tystnar omedelbart.

Försiktigt känner jag på bladen, de är mjuka och heta. lilla blommevännen, stackars lilla du, uhhh så ont, det blir snart bra, det blir bra.

I ungefär femton sekunder har jag en absolut och rak kontakt med denna skadade kaktus, så sluter hon sig.

Tänk, kaktusen skrek på hjälp! Nästa dag är jag fylld av stor glädje och ömhet över att ha upplevt ett av livets stora under.

Det finns alltid förklaringar, säger de flesta och jag brukar vara en av dem. Men inte denna gång. Denna gång kan inga intellektuella förklaringar ta bort min upplevelse.

Kaktusen skrek på hjälp och jag hörde det. Så är det bara.